

ЧУДОМИР ТУРИСТИ

chitanka.info

— Да идем, Цвятко, да направим и ний един излет до Балкана! — думаше един съботен ден на мъжа си мадам Гоца. — Целият град, куцо и сакато, ходи въздух да промени и линията си да оправи, само ний кюхтим тука и дебелеем. По-миналото лято още се канехме. Лятос обуца си купих, уж дано тръгнем, а то!... Погледни се на какво си замязал от тлъстини, че и мене погледни! Стига туй пусто лежане! Да идем утре! Съгласи се, защото инак сама тръгвам с туристите. Сто и десет кило съм вече — не ща повече. Тръгвам! Чу ли?

— Добре де, добре — изгрухтя бай Цвятко, обърна се на кушетката и захърка отново като мотоциклет.

Разшета са мадам Гоца, заприготвя се, прати слугинята на пазара да купи месо за кюфтета, сардели, кренвирши, халва, домати, краставици, пиперки, свари 14 яйца, напълни една кутия с кайсиев мармалад без кожиците, отрязва и половината свинска луканка. И като прибави два хляба — единия ръжен за регулиране на стомаха и другия обикновен, — мушна една матара с вино, шише коняк, спиртник, кафе, килимче, мушама, долни дрехи, чорапи, сапун, четка за зъби, клечки за зъби, вилицы, ножове, две чинии, вазелин, аспирина, йод и пудра за подсичане, натъпка раницата тъй, че заприлича на нея самата. Вечерта ядоха рано и легнаха да спят.

Щом си легна, бай Цвятко заспа и захърка веднага. Мадам Гоца, или Оче, както галено я наричаше мъжът ѝ, обаче унесена в прелестите, които щеше да ѝ открие утрешният ден, заспа едва три минути след него и като взе октава по-високо от бай Цвятко, захърка звучно и отмерено и тя.

На сутринта, като ги събуди слугинята, бай Цвятко се сети какво го очакваше, изпъшка, отиде в кухнята да се мие и като видя ужасната раница, политна да падне, но се задържа. След това с изражение на човек, когото щяха да водят на заколение, почна да нахлува стария си ловджийски брич, останал отпреди войните, който се оказа тесен и не можеше да се закопчее под коленете, та стана нужда да го забожда с безопасни игли. Облече и едно вехто палто, нахлу един каскет, надупчен от молци, и като изпъшка пак, седна на миндера да чака нови заповеди.

Мадам Оче отначало беше решила да пътува без колан, но като помарширува по нощница из двора и се убеди, че коремът ѝ не върви в такт с краката, а избързва напред, върна се в стаята и го сложи. После

сложи в раницата малко сланинка, два лимона, завърза и туристическите си обувки, които щеше да обуе на края на града, помогна на мъжа си със слугинята да натовари раницата и като се прекръсти и целуна котето, тръгнаха на път.

Любопитно да види похода на двамата знаменити туристи, слънцето тази сутрин беше станало рано. Забил нос към земята под тежестта на товара си, бай Цвятко го не виждаше. Накрай града само го почувствува, като му припари на нагънатия врат; обърна каскета си обратно и запристъпя още по-сърдито, със сумтене. Мадам Оче, доволна и весела, смени обувката си под един орех, закрачи още по-енергично, като тананикаше:

— Балкани, дигай-те се... в нее-бе-са-таа!...

— Аха! Да се дигат! Нека се дигат! Аз... а... таквоз... по равното едвам, че... Нека се дигат, да видим де ще му излезе краят! — ръмжеше претовареният съпруг и пристъпяше като слон по прашното шосе.

— Ама няма се умори? И аз малко се поизморих, ама ми е леко, леко... Струва ми се, че и оттатък Балкана бих отишла.

— Леко ти е зер! Леко ти е — само себе си носиш... а таквоз!

След като изминаха първия километър обаче, мадам Оче, задъхана вече внезапно извика:

— Олеле, Цвятко, една презрамка ми се скъса!

— Глава да е здрава! — обади се сърдито бай Цвятко.

— Оле, оле, свлича ми се комбинезонът!

— Да се свлича! Къде ще иде!

— Оле, не мога! Да спрем за малко да се пооправя.

— Да спрем, да спрем, ама спрем ли... а... таквоз, мъчно ще ме накараш да тръгна пак!

След втория километър в ушите на бай Цвятка бръмчаха електрически звънци, а на мадам Оче ѝ залепна езикът о небцето и тя забрави туристическия марш. Като рече да въздъхне по-издълбоко от умора, нещо изпраска и тя се хвана с двете си ръце през кръста и спря.

— Олеле, Боже, сега пък коланът ми се откопчава! Нещо пука.

— Мене кокалите ми пукат и пак си мълча. Хайде! Хайде, че балканите се дигат в небесата... а... таквоз! Хайде!

— Е, като се дигат, нека си се дигат! Притрябвали ми са! Чунким като не идем там, че голяма работа! Балкани! Камънаци само!

— И аз тъй думам, ама ти като си рекла!...

— Я да не ходим чак там, Цвятко! Я виж там отсреща в нивите каква природа има! Какви върби зелени и каква поезия!

— И кладенче... а... таквоз, и кладенче има там.

— Кладенче ли? Е, Боже, ами че защо се бавим тогава? Я да идем да си поседнем там, да си починем и похапнем! Защо ни е този балкан? Пък и дъжд може да завали, и град да падне. Оох, да идем, Цвятко, че и бримка ми се е скъсала на чорапа! Да идем! Не мога повече!

Бай Цвятко я изгледа с облекчение, скърши устни да се засмее уж, понадигна раницата и двамата туристи завиха вляво от шосето по високите и неравни синори.

Само два пъти повече от мъжа си падна мадам Оче и разцепи по най-новата мода роклята си отзад. Заловена за раницата на изнурения си, с изблещени очи съпруг, тя пристъпяше с последните остатъци на своите сили, като пухтеше страшно. След като се стовариха още един път при прескачането на вадата, заловени за ръце, най-после те пристигнаха в мечтания оазис. Постлаха килимчето, мушамата, палтата и като грамаден денк с манифактура мадам Оче с тръшна на тях.

Клекнал над раницата, бай Цвятко ръмжеше през нос:

— На ти тебе дигнати балкани... а... таквоз!

— Оох, сърчице! Ох, задушавам се! Душата ми излиза! Коняк! Конячец!

Бай Цвятко й сипа една чашка. Тя я глътна изведнъж, примляска и затвори очи.

— На, вземи още една чашка! То помага! Много помага.

— Ами ти защо си не сръбнеш? Пийни си и ти!

— Мене не гледай ти, а... таквоз, аз с шишето ще му опъна.

Щом изпи и втората чаша, мадам Оче намести главата си на коравата раница, затвори пак очи и захърка пискливо и проточено. Бай Цвятко, като надигна няколко пъти стъклото с коняка, се свлече до нея и като взе пак октава по-ниско, забръмча тъй гръмогласно с гърлото си, че жабите се нацамбуркаха ужасени коя където свари из водата. Млъкнаха подплашени птичките, изпокриха се из дупките и гущери, и буболечки.

Само един стар паяк, който се беше спуснал от върбата точно над устата на мадам Оче, се люлееше безгрижно и леко на тънкия косъм паяжина, тласкан от въздушното течение, което излизаше от устата ѝ.

Той, види се, беше глух.

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.